

Dvořákovi: Občas by nám nevadilo dát si třeba řízek

Pokud má být dobrovolník užitečný, musí se pořádně připravit, říká manželský pár pomáhající potřebným v Indii

JANA ŠEVČÍKOVÁ

Velká Bíteš, Deodurga – Ačkoliv chtěli mladí manželé Marie a Karel Dvořákovi původně vyrazit do Velké Británie či Austrálie, aby si tam vydělali nějaké peníze, skončili nakonec jako dobrovolníci na rok v Indii. Karel Dvořák, pětadvacetiletý strojný inženýr pocházející z Velké Bíteše, a jeho stejně stará manželka z Moravských Knínic - lékařka Marie Dvořáková, nyní působí v indickém městečku Deodurga ve státě Karnataka. Tamním dětem pár pomáhá s učením nebo domácími úkoly, Marie Dvořáková také jednou týdně objíždí vesnice s pojezdovou lékařskou ambulancí.

Jak vás napadlo, že byste vyrazili do Indie? A proč zrovna tam?

Marie Dvořáková (M): Už dlouho jsme uvažovali, že bychom na rok někam do zahraničí vyrazili vydělávat peníze – do Velké Británie nebo Austrálie. Nenašli jsme ale nic, co by nás opravdu zaujalo, a tak jsme z toho byli trochu rozladění. Pak jsem jednoho dne mezi řečí nadhodila: Tak pojedeme pomáhat někam do Afriky.

Karel Dvořák (K): No a já jsem se toho chytil. Maruška to možná ani nemyslela vážně, ale nebyť té věty, možná dnes sedíme doma.

Takže jste původně chtěli jet do Afriky?

K: Původně jsme o ní uvažova-

nátě také bydlíme.

K: Skoro všechny děti mají negramotné rodiče, takže je s nimi spousta práce. Rodiče je ve studiu nepodporují a někdy by své děti nejraději vzali zpátky domů pracovat na pole. Občas se stane, že některé dítě uteče a už se nevrátí.

M: Je to v podstatě speciální pedagogika.

Co všechno máte za úkol, jaká je náplň vaší práce?

K: Staráme se hlavně o děti na internátě. Je jich necelá stovka, dalších tři sta dětí dochází do školy přímo z Deodurgy. V době školního vyučování vypomáháme s učením informatiky, angličtiny a tělocviku. Odpoledne pak trávíme s dětmi nad úlohami.

M: Dětem dost chybí individuální přístup, tak se jim je snažíme alespoň trochu nahradit. Ve třídě obvykle pouze hromadně recitují látku, aniž by jí rozuměli. Domácí úkoly pak musí opisovat jeden od druhého nebo z učebnice, protože zadání pochopí třeba jen jeden z deseti žáků. Tak jim zkoušíme vysvětlavat, co nepochopili.

K: Ve škole také sídlí tři rádové sestry, které provozují pojezdovou ambulanci. Objíždějí okolní vesnice a léčí tamější lidi, kteří by se jinak k doktorovi nikdy nedostali. Maruška s nimi zhruba jednou za týden jede a pomáhá s léčením.

Jak si s dětmi rozumíte? Umíte

citem, že děti pouze zlobily, neposlouchaly a nespouštěly.

K: Největší radost nám dělají děti. Jsou celkově upřímnější, otevřenější a umějí dát najevo vděk. Třeba jeden z kluků po několika lekcích přijde, začne se pekelně soustředit a nakonec z něj vypadne: „How are you?“ Když jej pak pochválíme, začne se smát od ucha k uchu.

M: Zážitek máme tolik, že už je ani nestihnáme vstřebávat. Začali jsme proto vše sepisovat do deníku, který jsme i s fotkami dali na naše stránky www.kdvorak.wz.cz.

Máte možnost poznávat se více s místními lidmi?

K: Žít v Indii na vesnici je něco jiného, než jet do Indie jako turista. Člověk přímo žije s místními, poznává jejich kulturu a mentalitu. Každý den narážíme na nové a nové rozdíly v uvažování. Někdy se nestačíme divit. Indové jsou velmi hrdí na svou zemi, ale také pohostinní a rádi se s námi seznamují.

M: Kromě toho je také velmi zajímavé proniknout do indického stylu výuky. Z toho jsme občas docela nešťastní. Děti se spoustu věcí biflují nazpaměť, aniž by vůbec rozuměly, co se vlastně učí. Domácí úkol často spočívá v tom, že mají třeba pětkrát opsat nějakou básničku.

K: Snažíme se proto alespoň trochu tlačit na učitele a ukazovat jim, že existují i jiné, účinnější metody učení. Ale je to běh na dlouhou trať; mají to zakořeněné hluboko v sobě. **Stiháte kromě práce také cestovat? Co máte ještě v plánu?**

Karel Dvořák

– 25 let
– strojný inženýr
– původní bydliště Velká Bíteš

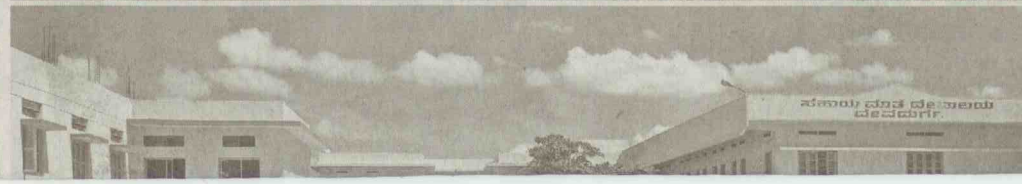

Marie Dvořáková

– 25 let
– lékařka
– pochází z Moravských Knínic, kde nyní oba bydlí
– vzali se v říjnu 2008

Rozzáření malí Indové jsou nejlepší motivací k práci.

ti. Začali jsme na internetu zkoumat možnosti, kam bychom mohli jako dobrovolníci vyrazit. Narazili jsme na program Cagliero, organizovaný Salesiány, církevní organizací. Vysílají takto dobrovolníky do celého světa – do Afriky, Mexika a také do Indie.

M: Tak jsme se zeptali, domluvili se a bylo rozhodnuto. Později jsme se shodli, že by pro nás byla Afrika až příliš nebezpečná, takže padla volba na Indii. Navíc tam již před námi jeden manželský pár z České republiky byl. Kromě toho v Africe není mnoho zemí, kde bychom se domluvili anglicky.

Co na takový nápad říkali vaši rodiče a známí?

M: Rodičům se to ze začátku moc nelíbilo. Měli strach, to se však není čemu divit.

K: V průběhu letošního roku jsme se ale zúčastnili několika přípravných víkendů, během kterých jsme se dozvěděli spoustu podrobností o Indii. Takže jsme pak mohli mnohem lépe tušit, co nás tam může potkat.

Jaké byly náklady na cestu, vše jste si hradili sami?

K: Naštěstí ne, pouze částečně. Ono se to nezdá, ale i takový dobrovolník spotřebuje spoustu peněz. Za letenky, pojištění, víza... Udělali jsme proto veřejnou sbírku v místech, odkud pocházíme. Podpořila nás spousta lidí.

M: Ale největší část výdajů nám pomohli uhradit sami Salesiáni. Každý rok se snaží sehnat peníze, aby vůbec dobrovolníci mohli vyrazit. Existuje na to zvláštní projekt www.adopcenablzko.cz, ve kterém mohou lidé přispět a podpořit tak další dobrovolníky v jejich cestě.

Do kterého místa v Indii jste se tedy vydali?

M: Bydlíme ve městečku Deodurga ve státě Karnataka. Je to jedna z nejzaostalejších oblastí v celé Indii. Salesiáni tu zřizují školu s internátem pro děti z okolních vesnic, které by jinak neměly možnost dostat vzdělání. Právě na inter-

mistní jazyk?

M: V naší škole se naštěstí hovoří anglicky, jinak bychom byli ztraceni. Děti se anglicky jakž takž domluví, mají ale velmi špatnou výslovnost.

K: Ostatně stejně jako většina Indů.

M: Jinak je oficiálním jazykem ve státě Karnataka jazyk kannada. Zatím jsme se naučili sotva pár frází – umíme pozdravit a říci, jak se jmenujeme.

Jaká je indická strava? Určitě všechno musí pálit...

K: Toho jsme se dost báli – jsme docela mlssouni. Naštěstí si ale nemáme na co stěžovat.

M: Skoro ke každému jídlu máme rýži politou omáčkou curry, ale každé s jinou příchutí. K tomu různé zeleninové směsi a rýžové nebo pšeničné placky. Dvakrát až třikrát do týdne si můžeme dokonce dopřát i maso.

K: A pro všechny případy máme neustále v pokojičku schovaných pár čokoládových oplátků, takže když nás přepadne hlad v době mezi obědem a večeří, máme jej čím zahnat. **Když si vzpomenete na svůj příjezd do této země – jaké byly první dojmy? Jak vás tu přijali?**

K: Příjezd do Deodurgy nebyl nic moc. Člověk jede asi dvě hodiny džípem po rozbitých silnicích, projíždí vesnicemi, ve kterých se jakoby zastavil čas. Všude špína, prach, volně pobíhající krávy, prasata a kozy, mezi tím postávají lidé a zírají na nás jako na zjevení. Připadali jsme si jako ve středověku – tady že máme strávit celý rok?!

M: Naštěstí je naše škola oproti všemu okolo velmi moderní. Dokonce máme na pokoji i vlastní sprchu. Přijali nás velmi hezky.

Jaký byl váš dosud nejlepší a nejhorší zážitek?

M: Asi žádný zážitek není úplně nejlepší ani nejhorší. Celkově je to tady ve stylu nahoru a dolů. Jeden den jsme oba nadšení, že jsme dětem hodně pomohli, něco jim vysvětlili a něco je naučili. Další den se vrátíme unavení a s po-

čátku září, kdy se pomalu chýlilo ke konci první pololetí. Děti jely během pololetních prázdnin domů k rodičům, takže jsme měli volno, které jsme využili k cestování. Indie je velmi zajímavá země, člověka čeká dobrodružství na každém kroku.

K: Hlavní prázdniny nás ale čekají v květnu, takže doufáme, že se podíváme i na další místa. Jinak máme jeden den v týdnu volný, a tak se snažíme chodit po okolí a poznávat indický venkov i odjinud, nejen ze školy.

Je něco, co vám v Indii opravdu chybí?

M: Občas se nám zasteskne po rodině a kamarádech, někdy bychom si rádi jen tak popovídali s někým, kdo uvažuje jako my, Češi. A i když nám tady chutná, občas by nám nevydilo dát si třeba řízek s bramborama.

K: Také je tu obrovské vedro, a to po celý rok. Když nám lidé píšou z domova, že napadl sníh, nejraději bychom vzali lyže a jeli někam na hory. Jenže tady není kam.

Co byste poradili lidem, kteří by se chtěli vydat na podobnou cestu? Jak mají postupovat?

K: Určitě se nedá vyrazit jen tak nazdarbůh a myslet si, že na člověka všude čekají s otevřenou náručí. Pokud má být dobrovolník opravdu užitečný, musí se pořádně připravit, jinak jeho služba nemá smysl. Salesiáni mají přípravu v programu Cagliero zvládnutou velmi kvalitně.

M: Také podle nás nemá význam jet někam na méně než půl roku. Případný zájemce by se měl dostatečně dlouhou dobu dopředu informovat a spojit se s vhodnou vysílající organizací.

Kdybyste se měli znovu rozhodnout, zda do Indie vyrazíte, odjeli byste?

M: Určitě ano.

K: Není to zde vždy zrovna jednoduché. Člověk ale získá velkou osobní zkušenost. A zároveň při tom aspoň trochu pomůže dětem, které to potřebují.

Salesiánská škola poskytuje vzdělání asi 400 dětí, 100 z nich zde bydlí na internátě.

Do školy chodí křesťané, hinduisté i muslimové. Ráno před začátkem výuky se všichni společně pomodlí. Do školy chodí v uniformě, aby nebylo poznat, kdo je bohatý, a kdo chudý.

Místní řádové sestry zajišťují základní lékařskou péči pro obyvatele okolních vesnic. Zapnou klíček k pojízdné ambulanci, pacienti se seběhnou a o péči začíná. Marie Dvořáková jezdí s nimi.

Velední dopoledne na internátě. Děti zde tráví i víkendy, domů k rodičům odjíždějí jen na hlavní prázdniny a Vánoce. „Tak se jim snažíme maminky a tatínky vynahrazovat,“ říkají Dvořákoví. Foto: archiv Dvořákovy